

MAJOROS NÓRA

PITYKE ÉS PRÉM

MÓRA

MAJOROS NÓRA

PITYKE
ÉS PRÉM

MAJOROS NÓRA

PITYKE
ÉS PRÉM

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Borítóterv és belső illusztrációk:

PAPP BEATRIX

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését,
nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

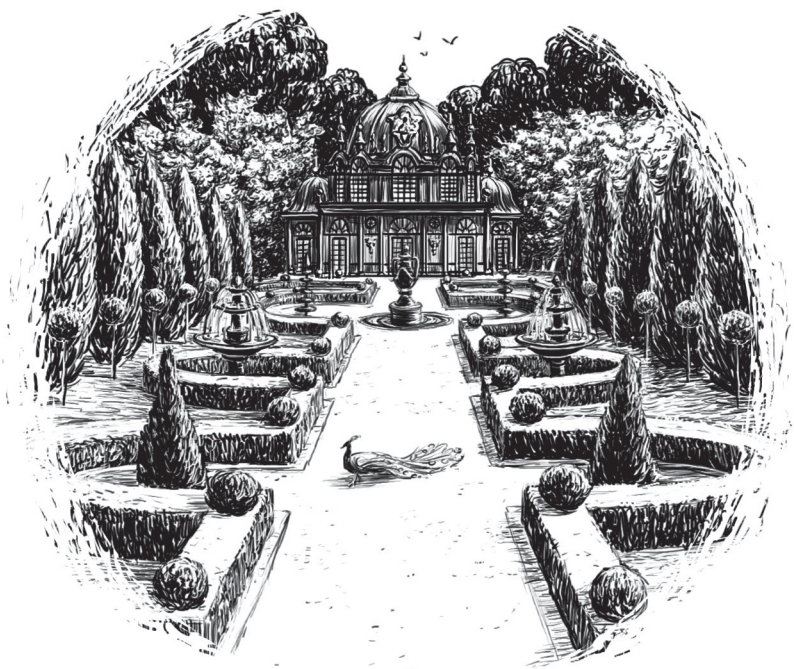
www.mora.hu

© Majoros Nóra, 2018

© Móra Könyvkiadó, 2018

Emmának

I. rész:
A TÜNDÉR LEGENDÁJA

1. fejezet

Kastély a kastélyban

Nincs a világon olyan őrjöngő gyerek, aki feleakkora felfordulást tudna okozni, mint az a prémes, amelyik az ünnepség előtt pár órával beszabadult a Priccenproszlin-kastélyba. Szakadt a bársonytapéta, forgácsolódott az ébenfa parketta, és gurult a drágakő ajtógomb. Mennydörögve zuhant csillár csillár után a padlóra, és földrengésként rázták meg a termeket az összeomló márványszobrok. Porfelhőbe borult a kastély.

Prillaszári királykisasszony egy függöny mögé bújt, amely ezer redőbe hullva omlott egy ablak mellett a folyosón, ahol a prémes randalírozott. A prémes ordított, szőrét por és törmelék borította. Pusztá kézzel tépte, amit ért, ökle véres volt a püföléstől, karján a könyökéig szakadt fel a bunda. Hosszú füle cafrangosan lifegett a nyakában. A királykisasszony reszketett félelmében, mégis csodálattal bámulta a betolakodót.

Palotaőrök rohantak a folyosóra, de Prillaszári először nem is látta őket, csak a csizmájuk dobogását és a kardjuk csörömpölését hallotta. Az őrök kibukkantak a porfelhőből, körbevették a prémet, és hálót dobtak rá. Hátracsavarták a kezét. A prémes üvöltött és küzdött, hatan alig bírtak vele. Végül az őrök túlereje győzött. Becsavarták a hálóba, megragadták elől

ketten, hátul ketten, elvonszolták, és lehajították a kastély legmélyebb tömlöcébe a többi féktelen prémes mellé. Kitöröltek a palota életéből, mintha ott sem lett volna.

A kavargó porban egy pillanatig csend volt, aztán felharaszt egy éles hang:

– Az első csapat induljon jobb felé, és takarítsa el a törmeléket a lépcsőről! A második csapat...

– Mamikám, hát abból a csupa boholy vörös szőnyegből hogy szedjük ki a dzsuvát? Lehetetlen az, ha mondom – vágott közbe valaki.

– Kefével, Gizi, kefével. De ne fájjon a fejed emiatt, te velem jössz!

– És én, Öreg Sári? Én melyik csapattal vagyok?

– Ó, hogy a tündér arany képére, meg vagyok én átkozva ezzel a sok tökkelütöttel! Julcsa, Terka, Kicsi Sári, irány a lépcső, fényesre kefélitek a szőnyeget! Egy porszemet sem akarok látni! Gizi, Fakó Sári, Marcsa, ti jöttök velem a folyosóra seperni. Értve vagytok?

– Igenis, Öreg Sári! – vágta rá egyszerre hatan.

Cipők trappolása hallatszott, aztán hamarosan felbukkant Prillaszári szeme előtt négy, csíkos egyenruhás szolgáló.

„Az aszott lehet az Öreg Sári. Rút banya...” – húzta el a száját a királykisasszony.

Pedig Öreg Sári, ugyan töpörödött volt és ősz hajú, egyidős lehetett a királynővel, akit Prillaszári a világ legszebb asszonyának tartott. De erre nem gondolt a pityke-királykisasszony, inkább az járt a fejében, micsoda remek rejtvény lesz kitalálni, melyik lány Gizi, melyik Fakó Sári, és melyik Marcsa.

– Micsoda romhalmaz, mamikám! Mi jöhet még? – sópánkodott az egyik.

Alacsony volt és széles, mint egy csíkos labda. Prillaszári meglepődött, hogy nagy pocakja ellenére mégis milyen fürge. Főköttője alatt vörös haj izzott. Boszorkányos ügyességgel forgatta a seprűt, és kis felhőcskéket kavart a szemeteslapát fellett. A hangja és a szavajárása alapján Prillaszári úgy gondolta, csakis ő lehet Gizi.

– Nem ám a kertben fogták el, hanem egyenesen itt, a palotában! Kérem én, hol volt az a híres palotaőrség? Ezeket is csak azért etetik, mert jól mutatnak abban a puccos egyenruhában – mondta a másik.

Göndör hajú, karcsú derekú, élénk lány volt. A hajában vadvirág kornyadozott. Prillaszári azon morfondírozott, hogy ha szépen megmosakodna, és úri ruhát öltene, kisasszonynak is elmenne. De ahogy a lány megfordult, Prillaszári látta, hogy a szájában olyan kócosan állnak a sárga fogak, mint a fején a göndör fürtök. Prillaszári összerezzen, és megállapította, hogy a pórnépből sose lesz pitykés.

– Marcsa, hé, hát neked nem palotaőr a vőlegényed? – szólt vihogva Gizi.

– Nem a vőlegényem, csak szeretne az lenni – vágott vissza a göndör. – No de arról hallottatok-e, hogy a toronyfodronyi várat is megtámadták?

– Kik? – fordult meg a harmadik lány, aki az ablakokat pucolta.

Magas volt és vékony, mint egy létra. Ahogy törölgette az üveget, alakja úgy imbolygott, mintha egy száraz nádszálát rángatna a szél. Bőre sápadt, haja seprűszín.

„Ez csak Fakó Sári lehet. A póroknak semmi fantáziájuk nincs, minden második lány Sári” – morfondírozott magában Prillaszári.

– Jaj de málé vagy te, hát a prémesvadállatok, azok. Éjjel lopakodtak be, és felgyújtották az úr meg az úrnő szobáját – felelte Marcsa.

– Te ezt honnan a pityerből tudod? – kérdezte Gizi.

– A palotaőről, attól. Aki a vőlegényem akarna lenni, ha én is akarnám. Azt is mondta, hogy egy szolgálólány megégett. Csak a fele arca maradt meg.

– Azt én sehogy sem hiszem. A szolgálknak biztos volt anyyi eszük, hogy kimenekültek, az urakat meg hagyták füstölgni – csóválta a fejét Gizi.

Vörös fürtjei úgy lobogtak a nagy rázástól, mintha lángra gyúlt volna a feje.

– Kushadjakok, lányok. Nem okos beszéd ez – intette le őket Öreg Sári.

Marcsa halkabbra fogta a szót:

– Azt is beszélük, hogy valahol a tóvidéken betörték egy kastélyba. A prémesvadállatok farkasokat és medvéket vittek magukkal, és széttéptek velük mindenkit a háznépből.

– Akkor mi jól jártunk, mert csak a szobrok törtek miszlikbe, azoknak meg nem fáj. Bár ha igaz, amit mondanak, és ezek a szobrok kővé vált szellemek... – mondta Gizi.

– Mondom, hogy a kezetek járjon, ne a szátok – förmedt rájuk újra Öreg Sári.

– Jól van, jól van, mamikám, csak fel ne robbanj – morogta az orra alatt Gizi.

Prillaszári borzongva hallgatta a pletykákat. Ilyenekről nem beszélt az udvari pityketanító.

– Prillaszári királykisasssszooooooooony! – kiabálta egy éles hang.

Az udvari főcicomamester, a királykisasszonyok legfőbb tanácsadója, mindenese, mindennapi programjuk kézben tartója viharzott végig a folyosón. Kétségbeesve lóbálta aranygombos pálcáját, izgalmában hol levette, hol felvette tollas kalapját. Nyomában három öltöztetőlány loholt. Prillaszári előlépett a függöny mögül. Az ablakot törölgető szolgálólány ijedtében hátraugrott, és feldöntötte az egyetlen épen maradt szobrot is.

– Kétbalkezes – vetette oda foghegyről Prillaszári.

Amikor a főcicomamester meglátta a királykisasszonyt, óriásit sóhajtott, a kalapot és a pálcát a földre ejtette, két kezét a szívére szorította.

– Hol a csudában kószált? Még jó, hogy nem esett baja! Ki hallott már ilyet, hogy egy prémes randalírozzon a kastélyban! Mi jöhet még?! Igyekezzünk, már egy órája öltözködni kéne. Govalinda királykisasszonynak nagyban púderezik az orrát, kegyed meg itt flangál egy szál lovaglóruhában! – zsörtölődött.

Visszaterelte a királykisasszonyt a lakosztályába, ahol a falak mentén ki volt készítve az összes pompás ruhadarab, amit az ünnepségen viselnie kellett. Alsószoknyák, felsőszo-

Az iker-királykisasszonyok születésnapjára ünnepségére készülődött mindenki. Prillaszári és Govalinda most töltötte be a tizenhetedik évét, és ettől a naptól számított nagykorúnak. Külsőre teljesen egyformák voltak: középmagas termet, hosszú, egérszőke haj, fitos orr, szürke szem, vékony derék, vagyis semmi különleges. Minden főcicomamester ilyen királykisasszonyokról álmodott, mert úgy formálhatta őket, mint két öltöztetőbabát. Kettőjük között az volt a különbség, hogy Govalinda odáig volt az ünnepségekért, Prillaszári pedig szívből utálta őket.

– Gyerünk, gyerünk, el fogunk késni! – pattogott a főcicomamester.

– Még három óránk van a kezdésig.

– A tökéletes megjelenés művészet, a művészet idő.

– Nyugodtan késhettek. Govalinda hamarabb ünnepli a születésnapját.

– Öt perccel.

– Nem mindegy, hogy öt perc vagy öt év? Govalinda az idősebb, anyánk után ő lesz a királynő, izgassa őt ez a felfordulás. Engem nem érdekel.

A három öltöztetőlány gépiesen szedegette össze a soron következő ruhadarabokat. A szoknyaabroncs akkora volt, hogy ketten alig bírták megemelni.

– No, no, no, no! Tessék egyenesen állni, mert így nem lehet feladni az abroncsot! – igazgatta a királykisasszonyt a főcicomamester.

Prillaszári eltolta magától az öltöztetőlányokat.

– Pisilnem kell.

A főcícomamester hatalmasat sóhajtott.

- Edényt?
- Kimegyek inkább.
- Csak gyorsan, gyorsan!

Prillaszári kivonult a fürdőszobába, onnan pedig kiszökött a folyosóra, amit az előbb zúzott rommá a prémes. Már csend volt és rend, mintha semmi sem történt volna. Csak a szobrok hiányoztak a talapzatukról. Prillaszári elgondolkodott, hogy az a négy, pörgő nyelvű szolgáló hogy volt képes annyi törmelékkel ilyen gyorsan eltüntetni.

„Boszorkány mind” – borzongott.

Kitapogatta a selyemtapéta két aranycsíkja között a rejtékajtót, és belépett a kastély árnyékfolyosójára. Két kastély volt egymásba fonódva. Az egyik a pitykések fellegvára, a híres-míves Priccenproszlin. A másik az első kastély termei mellett, alatt, fölött volt elrejtve, a személyzet sötét folyosóiból és kamráiból állt. Úgy hívta mindenki, a Trottyonkoszlin. Ahol a Priccenproszlin díszterméből függönyökkel elkerített benyíló kínálgatták puha pamlagjaikat, a Trottyonkoszlin folyosója hirtelen összeszűkült, és csak oldalára fordulva fért el, aki arra járt. Az pedig nem volt más, csak a szolganép, meg az egymással örök háborút vívó patkányok és macskák. No meg Prillaszári királykisasszony. Éppúgy nem vett róla tudomást a Trottyonkoszlin népe, mint ahogy a Priccenproszlin népe sem foglalkozott a körülötte nyüzsgő szolgák tömegével.

Prillaszári rendszerint a konyha felé szökött, ha a flancos vacsorák után zsíros kenyérre fájt a foga, vagy az istállók felé

hagyta el a kastélyt, ahol keresett egy bamba igáslovat, rákucorodott a hátára, és kiporoszka vele a folyópartra. Most más járt a fejében. A tomboló prémes tekintete égett bele a szemébe – még egyszer látni akarta. Mindenki az ünnepség előkészítésén dolgozott, így senkivel sem találkozott, míg le nem ért a föld alá, a tömlőc szintjére. Itt kiszélesedett a folyosó, oldalt fáklyák lobogtak, és kísérteties árnyékokat festettek a penészes falakra. A folyosó végét vasrács zárta, előtte egyenruhás őr strázsált. Ahogy meglátta Prillaszárit, vigyázzba vágta magát, és előrszegezte a kardját. Itt aztán se be, se ki.

– Parancsolom, hogy engedj be – mondta Prillaszári.

Mozdulatlanul meredt előre a kard.

– Tudod, hogy ki vagyok? – kérdezte Prillaszári.

– Nem tudom, de csak a tömlőcparancsnok adhat utasítást.

– És a királynő?

– A királynő is.

– És a király?

– A király is.

– No és a királykisasszonyok?

Az őr pislogott.

– A királykisasszonyok nem járkálnak a tömlőcbe – vágta ki magát.

– Látod, hogy járkálnak. Én vagyok Prillaszári királykisasszony, és megparancsolom, hogy engedj be.

– Nem úgy nézel ki, mint egy királykisasszony – húzta össze a szemöldökét az őr.

Hát igen, a lovaglórúha. Prillaszári fintorgott, és félrehúzta a haját a fülénél.

– Nézd!

Fény csillant a sötét folyosón. A királykisasszony füle mögött arany hold ragyogott.

Az őt elámult. Még egyenesebbre húzta magát, de még mindig nem engedte le a kardját.

– Nos?

– Valóban kegyed a királykisasszony – mondta.

– Akkor engedj be.

Az őt nagyot nyelt, de nem mozdult.

– Nem egészen három óra múlva nagykorú leszek, és azt fejeztethetek le, akit akarok – próbálkozott Prillaszári.

Az őt kezében megremegett a kard.

– Ez nem királykisasszonyoknak való hely.

– Az imént hoztak be egy prémet, igaz?

Az őt bólintott.

– Szétverte a lakosztályom előtti folyosón az üknagyanyám szobrát. Pont azt, amelyikről elneveztek. Gondolhatod, milyen mérges vagyok! Látni akarom, tényleg elég mély-e a tömlő, ahol ez a gonosz prémes sínylődik.

– Elég mély – mondta az őt.

– Megnézhetem?

Az őt még mindig nem engedte le a kardját, de látszott rajta, hogy habozik.

– Már csak két óra és negyvenegy perc... – emlékeztette Prillaszári, és fenyegetően elhúzta kecses nyaka előtt a mutatóujját.

Az őt remegve babrált a kapu kulcsával.

– Nem lehetne gyorsabban? – vetette oda Prillaszári.

Végre kinyílt a kapu. Először a pitykések börtöncellái előtt haladt el. A vasajtók rácsain keresztül gyertya fénye és sült hús illata szűrődött ki.

„A pitykés a börtönben is úr” – nyugtázta magában Prillaszári.

Rengeteg lépcső vezetett lefelé, majd egy újabb rácsba és őrbe ütközött. Vele már nehezebben boldogult, de a füle mögött szikrázó hold végül itt is megtette a hatását. A pórnép börtöne következett. Illatok helyett szagok, fények helyett árnyékok vonták be az egyre szűkebb folyosókat.

A harmadik rácsnál jó sokáig győzködte az őrt, mire be-mehetett. Itt már folyosó sem volt, csak egy óriási, fekete barlangterem a föld gyomrában. Közepén, mélységesen mély veremben, éjszakánál is sötétebb sötétségben őrizték a prémeseket. Innen nem volt szabadulás. A királykisasszony a verem szélére állt, megkapaszkodott a korlátban, és óvatosan lenézett. Nem látott semmit, de rettenetes szagot érzett. Az őr fogott egy fáklyát, és a mélybe dobta. A fény megvilágította az összekuporodott, meztelen testeket, csak itt-ott takarta őket egy cafatnyi prém. Prillaszári megborzongott. Nem látott arcokat, szemeket, még az alakokat sem tudta megkülönböztetni. De a prémesek, vagy ami maradt belőlük, tökéletesen látták a verem fölé hajló, karcsú alakot. Ordítás hallatszott, ahogy valakire ráesett a fáklya. Aztán egy nagyobb termetű, még jó erőben lévő prémes, talán épp az, amelyik szétzúzta a folyosót, felemelte a fáklyát, és meglóbálta az arca előtt. A tűz a mélység ellenére is élessé tette a tekintetét.

– A prémes is ember! Ember! – üvöltötte, majd a földre hajította és eltaposta a lángokat.

Prillaszári felsikoltott, és ijedten lépett el a korláttól. Az őre nézett, aki egykedvűen rágcsált egy fogpiszkálót. Az érzéketlenség még jobban elborzasztotta. Megfordult, és futva menekült a börtönből, kapuról kapura. Csattanva zárultak össze mögötte a rácsok, a szíve rádobbant, mint egy rozsdás cintányér. Nem is nézte, merre jár, csak fényre vágyott. Megkereste az első rejtekajtót, feltépte, és a Priccenproszlin télikertjében találta magát. Ezüstveretekkel díszített, hófehér falak előtt, mázas cserépedényekben tengernyi virág pompázott, a festett ablakokon a szivárvány minden színében áradt be a fény.

Ekkor hangzott fel a kert felől az ünnepség kezdetét jelző harsonaszó.

– Elkésem! – kiáltotta, és az öltözőszoba felé rohant.

Az öltözőszobában senki sem volt, ugyanis éppen a királykisasszonyt keresték. Prillaszári végignézett a fogasokon sorakozó temérdek ruhán, és reménytelenül kiáltott:

– Jöjjön valami Sáriiiiiii!

Ezúttal senki sem jött.

2. fejezet

A csipkehíd

Govalinda mozdulatlanul ült. Gyűrűkkel ékes, hófehér kezét az ölében pihentette. Egy öltöztetőlány állt mellette, és tűre erősített drágaköveket illesztett a királykisasszony fűrtjei közé. Óvatos mozdulatokkal dolgozott, hogy meg ne bökje a fejbőrét. Szeme többször is a királykisasszony fülét takaró hajtincsre tévedt. Ott kell lennie a titokzatos, nap formájú jelnek. De jó lett volna odanyúlni, elhúzni a haját, és meglesni! Megállt egy pillanatra a keze a levegőben, de bátorsága nem volt megtenni.

Govalinda gondterhelten felsóhajtott. Ez az ünnepség meg fogja határozni, hogyan tekint majd rá, leendő uralkodóra a nép. Mégsem az ünnepség, hanem a húga miatt fájt a feje. Az ikertestvére egyáltalán nem vette komolyan az udvari szabályokat, és rendszerint galibát okozott. Govalinda ezt szórakoztatónak találta, ráadásul mindig Prillaszárit büntették meg, így nem is bánta. De a születésnap más. Itt mindennek tökéletesnek kell lennie! Mától nagykorúnak számítanak, nincs több bolondozás. Bár megértené Prillaszári is!

Reggel, amikor Govalinda látta, hogy a megjelenése gondosan elő van készítve, elbocsátotta a főcicomamestert: